

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: J.J., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Martinem Týlem, advokátem, se sídlem AK v Pardubicích, Škroupova 561, 530 03 Pardubice, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 24.3.2014, č.j. KrÚ 19469/2014/ODSH/13,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 13.1.2014, č.j. OSA/P-703/13-D/81, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění. Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 24.4.2013 kolem 12:30 hod. v obci Hrádek u čp. 58, na komunikaci III/3239, ve směru jízdy na Staré Ždánice, jakožto řidič motorového vozidla tovární značky Ford, registrační značky (spz) „X“, jel rychlostí 63 km/h (po odečtu povolené tolerance plus minus 3 km/h), čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost 50 km/h o

13 km/h. Za tento přestupek byla žalobci uložena peněžitá pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Po úvodních proklamacích o porušení ust. § 77 zák. č. 200/1990 Sb., zákona o přestupcích (nedostatečné vymezení skutku s označením místa jeho spáchání) a příslušným ustanovením správního řádu (nedostatečné zjištění skutkového stavu, užití důkazních prostředků provedených v rozporu s právními předpisy) žalobce konkrétně namítl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné, a to ve vztahu k výroku rozhodnutí. Již v odvolání žalobce namítal, že žádná obec Hrádek na komunikaci III/3239 neexistuje. Dle § 2 zák. o silničním provozu je obcí zastavené území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami, avšak žalobce „*považuje za podstatné*“, že uvedená definice se uplatní pouze pro účely zákona o silničním provozu. V případě výroku rozhodnutí je nutno postupovat dle zákona o přestupcích a definice pojmu obec vymezeným obecným předpisem, tj. zákonem č. 128/2000 Sb., o obcích, v platném znění. Hrádek není obcí ve smyslu zákona o obcích, ale je tzv. přidruženou částí obce Srch. Z výroku rozhodnutí není zřejmé, kde mělo k přestupku dojít. Dále žalobce namítl, že nebyl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nebylo „*jednoznačným způsobem identifikováno změřené vozidlo*“, ani „*nebylo najisto postaveno, že řidičem změřeného vozidla je žalobce*“. Žádné ve spisu založené fotografie není možné identifikovat, že změřené vozidlo je vozidlem žalobce, není možné identifikovat řidiče daného vozidla. Nebyl proveden výslech všech zasahujících policistů, ale byl proveden výslech jen jednoho policisty R.Č., přičemž v tomto případě byl správní orgán povinen vyslechnout všechny zasahující policisty jako svědky. Zároveň výpověď policisty Č. „*se nejeví příliš věrohodná*“, když svědek si i po devíti měsících přesně pamatoval tovární značku vozidla, reg. značku a naměřenou rychlost vozidla. Skutkový stav nemá oporu ve spise. Konečně žalobce namítl, že „*k provedení důkazu byly užity důkazní prostředky provedené v rozporu s právními předpisy, neboť nebyla najisto postavena správná funkčnost měřicího zařízení*“. Žalobce opětovně jako v odvolání poukázal na údajné rozpory uvedení časových údajů na výstupech z měřicího zařízení, zopakoval svoji argumentaci z odvolacího řízení. Namítl, že z provedených důkazů není zřejmé, zda při měření vozidla byla vůbec použita funkce „*TROJITE*“, proč byla použita, a zda tato funkce má vliv na rozpornost údajů uvedených u snímků z měřicího zařízení založených ve spisu. Žalobce dále navrhl, aby byl proveden výslech policistů M. a K. a dále doplňující výslech R.Č., aby byl vypracován znalecký posudek k ověření správnosti funkčního měřicího zařízení a učiněn dotaz na společnost ATS-TELCOM PRAHA, a.s., jako distributora měřicího zařízení MicroDigiCam v ČR, aby ten vysvětlil význam funkce „*TROJITE*“. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil, a to včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na žalované rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „*s.ř.s.*“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného *rozhodnutí v mezích žalobních bodů*. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek

téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námítky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikatu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve

vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s

námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Pokud podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku (což bylo v daném případě splněno), nemohla být žaloba úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správního orgánu o existenci viny žalobce. Z průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o spáchaném přestupku, osvědčení zasahujících policistů pro užívání měřícího zařízení, záznam průběhu měření (pořízená fotodokumentace z měření rychlosti vozidla řízeném žalobcem), což jsou **dostatečné důkazní prostředky k objasnění skutkového stavu věci**, zvláště pak za situace, kdy sám žalobce nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3 As 9/2013-35). Navíc byla vina žalobce prokázána i provedeným důkazem v přestupkovém řízení, výsledkem zasahujícího policisty R.Č..

V přestupkovém řízení je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což vyjadřuje zásadu materiální pravdy, podle které správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti, zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (§ 3, § 50 a § 52 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění).

V projednávané věci soud nemá pochyb o tom, že správní orgán postupoval v souladu s ust. § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „*správní řád*“), tj. tak, že **byl zjištěn stav věci, o níž nejsou důvodné pochybnosti**, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu. Ust. § 50 odst. 3 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 55 odst. 1 a násl. správního řádu (srov. rozsudek NSS ze dne 22.7.2009, č.j. 1As 44/2009-101). Správní orgán tedy sám hodnotí jednotlivé důkazy a přikládá jim váhu, přičemž není povinen akceptovat ani všechny důkazy navržené účastníkem řízení, když pouze musí vysvětlit, proč takové důkazy nebudou provedeny, tj. proč zejména považují navržené důkazy za nadbytečné. V dané věci je zcela jasné, proč správní orgány považovaly zjištění skutkové stavu za dostatečné, nevyvolávající pochybnosti. Krajský soud nemá pochyb o tom, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav, když správní orgán vycházel ze zcela **jasné fotodokumentace** z projednávání přestupku, z výslechu policisty Č., z ověření a kalibrace měřicího zařízení a z podkladu o proškolení policistů, přičemž tyto důkazy považuje nejen zdejší soud, ale i Nejvyšší správní soud za dostatečné, nasvědčující spáchání daného přestupku (srov. např. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). K jednotlivým námitkám pak soud uvádí následující závěry:

Není to žalovaný, kdo se podle názoru žalobce mýlí ve vztahu k určení místa měření v obci. Mýlí se žalobce, když tvrdí, že při určení místa měření bylo nutné vycházet nikoliv ze zákona o silničním provozu (§ 2 písm. cc/), ale pouze ze zákona o přestupcích. Podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 přestupkového zákona se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci, „...*přičemž tímto zvláštním právním předpisem je zde zákon o silničním provozu, který v § 18 odst. 4 stanoví, že řidič smí jet v obci nejvýše 50 km/h*“. **Podle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami.** Uvedený závěr vyplývá i z konstantní soudní judikatury, když dokonce i v případě, jestliže na pozemní komunikaci, kterou přestupce do obce přijel, chybí značka označující začátek obce, tak v takové případě ho to nezbavuje odpovědnosti ze spáchání daného přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 20.3.2013, č.j. 1As 183/2012-50). Obec Hrádek sice není obcí ve smyslu zákona o obcích, když je tzv. přidruženou částí obce Sreh, avšak je obcí ve smyslu ust. § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu, přičemž i z fotodokumentace založené ve spisu po zastavení vozidla je zřejmé, že k měření došlo v zastavěné části, a že zastavěné území bylo označeno značkou konec obce Hrádek (list. č. 11 spisu). Uvedené závěry potvrzuje i výpověď svědka Č., zasahujícího policisty. Zpochybnění

jeho výpovědi žalobcem je jen účelové. Krajský soud nespatřuje na tom, že si jmenovaný policista pamatoval „cca i po 9 měsících“ tovární značku, registrační značku a i rychlost žalobcem řízeného vozidla, nic nevěrohodného. Žalobce k této spekulativní úvaze neuvedl žádný konkrétní argument, který by byl schopen zpochybnit paměťové schopnosti zasahujícího policisty. Navíc, pokud si jej žalobce fotil (čemuž nasvědčuje fotodokumentace založená na čl. 12 správního spisu), což je značně neobvyklé a podivné (běžné a normální je, když policista si v souvislosti se zadokumentováním protiprávního jednání fotí pachatele, nikoliv naopak), tak se nelze divit, že takový případ včetně podrobností musel zvláště utkvět v paměti. Navíc, **lidskou paměť nelze podceňovat**. Podle zveřejněné studie **Dharmendry Modhy**, šéfa výzkumného ústavu společnosti IBM (Dharmendr Modha, šéf výzkumného týmu z IBM Almaden Research Center získal minulý rok od agentury DARPA a amerického Ministerstva obrany dotaci ve výši téměř 5 milionů USD na projekt zvaný „SyNAPSE“. Jeho náplní má být snaha pochopit funkce našeho mozku a to pomocí jeho zpětného inženýrství) **je výkon lidského mozku až 38 petaflops, což je 38 tisíc biliónů operací za sekundu a je vybaven paměťovou kapacitou až 3 584 TB**. I když je dnes nejvýkonnější superpočítač na světě - IBM BladeCenter QS22 se svým výkonem 1,1 petaflops asi stotisíckrát rychlejší než běžná domácí sestava, **na lidský mozek stále nestačí**. Podle Dharmendry Modhy je k první simulaci chování lidského mozku ještě velice daleko. Zatím stále nemáme ani dostatek informací o jeho chování a funkci, abychom mohli dosáhnout simulace alespoň té nejobyčejnější kůry mozkové. Přesto však předpověděl rok 2018, kdy by se již mohl výkon superpočítačových sestav vyrovnat výkonu lidského mozku (srov. Pandatron.cz, Elektrotechnický magazín, ze 17.3.2009).

Zmíněné námitky tedy nebyly shledány důvodnými. K námitce týkající se skutkového stavu věci soud uvádí, že i v tomto případě byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, z něhož vyplývá důvodný závěr o odpovědnosti žalobce ze spáchání zmíněného přestupku. Přestupkové jednání bylo dostatečně prokázáno fotodokumentací založenou ve správním spisu a svědeckou výpovědí zasahujícího policisty R.Č., provedené při ústním jednání dne 3.1.2014. Tento svědek vypověděl, že sice vozidlo zastavoval kolega K., vozidlo zastavilo 3 metry od žalobce a kolegy M., který „stál u měřidla“. Zároveň uvedl, což je podstatné, že „**žádné jiné vozidlo v době kontroly tohoto vozidla jsme neměřili**“, když se všichni podíleli na řešení tohoto přestupku. Dále vypověděl, že **sledoval vozidlo obviněného po celou dobu až do zastavení, přičemž v době měření proti policistům jelo „pouze jedno vozidlo, které jsme změřili a zastavili“**. Jiné vozidlo „**v tomto směru nejelo**“. Zároveň je na fotodokumentaci z měření umístěn **záměrný kříž na měřeném vozidle**, takže není pochyb, že vozidlo, které bylo po měření zastaveno, bylo vozidlo řízené žalobcem. Ostatně žalobce byl po zastavení vozidla ztotožněn, a to, že toto vozidlo řídil, potvrdil podpisem v oznámení o přestupku ze dne 24.4.2013. Obsahu uvedené výpovědi nasvědčuje i zmíněná fotodokumentace, když z barevné fotodokumentace na čl. 63 a z porovnání této fotodokumentace se snímkem zastaveného vozidla (čl. 12) vyplývá, že se jednalo o stejné vozidlo, tj. vozidlo stejné tovární značky, tj. Ford Galaxy, což lze seznat z tvaru přední části tohoto vozidla, zejména z masky umístěné mezi světly. Žádné jiné vozidlo, a to tím spíše značky Ford Galaxy, v době měření místem měření neprojíždělo, takže skutečně nelze mít pochybnosti o tom, že zastavené vozidlo bylo skutečně vozidlo řízené žalobcem (sám žalobce je zachycen na čl. 12, jak si zřejmě fotí zasahující policisty). V dané věci je skutkový stav náležitě objasněn a vyplývá z uvedených podkladů, proto správní orgán a potažmo soud důvodně nedospěly k závěru, že by bylo nutné provádět výslech všech zasahujících policistů a provádět další dokazování. Nemohou obstát ani námitky žalobce týkající se jeho námitky o

tom, že „nebyla najisto postavena správná funkčnost měřicího zařízení“. Již i NSS konstantně judikuje, že **pokud byla rychlost vozidla přestupce rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze** (srov. příměreně rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27, dále pak např. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60). Základním předpokladem pro aplikaci tohoto závěru je to, že měřicí přístroj funguje automaticky, tedy při jakémkoliv chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje, tedy, že pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřicím zařízením zaznamenána vůbec není. V dané věci bylo vozidlo řízené žalobcem měřeno systémem MicroDigiCam, tedy zcela shodným typem měřicího zařízení, jako v případě řešeném rozsudkem Krajského soudu v Ostravě – pobočkou v Olomouci ze dne 30.7.2012, č.j. 76/2012-24, a poté navazujícím rozsudkem NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27. V tomto případě krajský soud i potažmo i NSS vycházely ze zprávy dodavatele měřicího zařízení, tj. ATS-TELCOM PRAHA, a.s., podle něhož „pokud by došlo k chybě při měření rychlosti vozidla, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě v měření“. NSS pak vycházel z toho, že toto odborné vyjádření „potvrzuje správnost naměřené rychlosti vozidla“ a dospěl k závěru, že pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze a „*správnost měření lze tedy považovat za jednoznačně prokázanou*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27). Proto soud dospěl ke stejnému závěru s tím, že nebylo nutné doplňovat skutkový stav věci o vyjádření zmíněného dodavatele měřicího zařízení, provádět výsledky policistů či znaleckým posudkem „*k ověření správné funkčnosti měřicího zařízení*“. Uvedený závěr nemohou vyvrátit či zvrátit malicherné námitky účelového charakteru o použití funkce „TROJITE“, protože jestliže rychlost vozidla byla v dané věci změřena zmíněným typem měřicího zařízení, jehož funkce je automatická, tak nemohlo dojít k chybě měřicího zařízení. Ostatně uvedený závěr z rozsudku NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27, tj. o vlivu chyb na měření vozidla zmíněným typem měřicího přístroje, uvedl i žalovaný v žalovaném rozhodnutí, avšak žalobce tento závěr v podstatě nenapadl žádnou konkrétní námitkou, tedy jej nezpochybnil a soudu nezbylo než jej potvrdit, protože navíc tento závěr je správný a vychází z konstantní soudní judikatury NSS a správně zahrnuje závěr o funkčnosti měřicího zařízení. Pokud se týče významu funkce „TROJITE“, tak pokud by se vyskytla chyba v měření, měřicí přístroj by rychlost vozidla řízeného žalobcem nezaznamenal. To je pro posouzení odpovědnosti žalobce ze spáchání zmíněného přestupku podstatné, nikoliv vysvětlování funkce „TROJITE“. Měřicí zařízení mělo ověřovací list platný v době měření, navíc správní orgán I. stupně vycházel i z jiných snímků z jiného měření (založeno ve správním spisu), z něhož vyplývá, že „*měřidlo pracovalo správně*“, jak správní orgán I. stupně uvedl. Potřebné „*vysvětlení*“ uvedené funkce poskytl již správní orgán I. stupně, když uvedl:

„*Správní orgán předal zmocněnci i kopii listu 63, kterým lze vysvětlit uváděný rozpor. Jedná se přímo o snímky z měřiče, kde ještě není dopsána obsluhou registrační značka, typ vozidla a barva. Na těchto snímcích je uvedeno vícenásobný snímek a u č. 9028 je č. vícenásobného snímku 1, u č. 9029 je č. vícenásobného snímku 2. V návodu k měřidlu je na str. 41 uvedeno, že toto měřidlo je vybaveno funkcí "TROJITE" pro měření trojice snímků. Dle manuálu uživatele systému MicroDigiCam vydaného společností ATS-Telcom Praha, a.s., se tato funkce uplatní jen při měření rychlosti jízdy vozidla při vzdálenostech větších než 150 m, což první i druhý snímek pořízený hlídkou PČR DI Pardubice dne 24.4.2013 splňoval, když první fotografie vozidla byla pořízena na vzdálenost 303,6 m a druhý snímek na*

vzdálenost 224,7m. Dle uvedeného manuálu uživatele, u vzdáleností větších než 150 m se rychlost jízdy vozidla změří, údaje jsou uloženy a další dva snímky jsou určeny pro snazší identifikaci vozidla na kratší vzdálenost. Na snímcích se mění pouze vzdálenost změřeného vozidla, ostatní veličiny, tj., datum, hodina, místo, kdo měřil, limit rychlosti a typ měřiče jsou převzaty z prvního snímku. Proto je zde i čas změření totožný dle prvního snímku. V tomto případě policisté použili pouze dva snímky - viz po sobě jdoucí pořadová čísla snímků. Pokud by některé pořadové číslo snímku chybělo, znamenalo by to, že byl snímek policistou smazán, což se v tomto případě nestalo. Funkčnost měřidla prokazují i další pořadová čísla snímků a platný ověřovací list měřidla. Svědek popsal nastavení a sestavení měřidla v souladu s návodem a tudíž o správnosti měření není žádných pochyb.“

Krajský soud proto dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a musel ji proto zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 18. března 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Pichová